

δάκτυλο, τὰ κόκκινα καὶ μεγάλα σου παγούργια, μέ τὸν δαυλὸ ὑπὸ τῆς πέτρας καὶ τοὺς βράχους σου καὶ θ' ἀνεπὸλουν — περσμένα χρόνια — νύκτας ὀλοκλήρους, ὅταν ἔφερον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ δόλιο μου ἀγκίστρι. Εὗρισκω — εἶνε ἀληθές — καὶ τόρα εἰς τὴν ἄμμου σου τὰ ἄπειρα κοιλίδια, τῶν παιδικῶν μου χρόνων ποθεινὰ ἀθύρματα, τὰ λειπτά σου ὀλοστροφύλλα πετράδια, ὅταν τὰ ἐρίπταμεν, νὰ κολληθῶν καὶ νὰ χορεύουν ὀλισθίνοντα εἰς τῶν νερῶν τὰ νῶτα. Ἄλλ' ἡ λατρεία μου ἐκείνη, ἡ ὀλόξανθη τοῦ πρώτου ἔρωτός μου κόρη, ποῦ εἶνε; νὰ μεταβληθῶ καὶ πάλιν εἰς παιδίον, νὰ δίδω καὶ νὰ παίρνω τόσα καὶ φιλήματα, ὅσα ἐρίπταμεν πετράδια; ... Χάλα! θὰ ἀπέθνησκα πλειστάκις εἰς τὴν πικρὰν τὴν ξενιτειάν μου. Σὲ ὠνειρεύθην χιλιᾶκις εἰς τῆς Ἀττικῆς τὸ Φάληρον, σὲ παρωμοιάζω μέ ὅ,τι ἔβλεπα νὰ ἀπατᾷ τὴν φαντασίαν μου καὶ σῆστέλλα χίλιζ φιλήματα μέ τὸ γλαυκὸν τὸ κύμα, τὰ ἡλίσθη διὰ σέ, τὰ ἄλλα διὰ τὴν μαμμά μου. Ἐπὶ τέλους σ' ἐπανεύρον! Ἀραγε σὺ ἡλλαξες τόσον ἢ ἐγὼ καὶ ἐξέλειπεν ἡ θεία ἁρμονία, τὴν ὁποίαν μέ ἐνέπνεες; Τόρα μέ παρηγορεῖ μόνον τὸ παλαιὸν αὐτὸ βιβλίον καὶ κοιμισμένος εἰς τοὺς πόδας σου πλανῶμαι εἰς τὰ κάλλη τῆς Mireille καὶ τῆς Caloudat μου. Ὅταν εἰμυόρῃ, διατὶ κανεῖς νὰ μὴ ἀπατᾷ τὸν ἐαυτόν του; Παλαιὸν βιβλίον μου, παρηγόρει, ἀποκοίμησέ με!

N. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Η ΣΙΩΠΗ

Ὁ λόγρός μου ξαπλόνεται, σὰ μιὰ τριατάφυλλ. Ἄρμονία, ποῦ ἀναβλύζει μέσα ἀπὸ τὸ ἀπύθμενο χάος, ἡ σιωπὴ. Βαθὺ, στύγιο καὶ ἀρεπηρεάστο ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτον ἤχον ἔχτεινεται τὸ παρθενικὸ σκοτάδι σὰ φτιασίδι στὸ βελούδινο πρόσωπο τῆς διαμαντοφορμένης ἀραπίνας, ποῦ τριγυρνᾷε στὰ ἀπάτητα δώματα τοῦ Ἀτείου...

Ἀγάη ἡγάη γλυστοῖται, παραμερίζοντας τὴν ἀραχνόπλεχτη τῆς ἀνοιξέως φορεσιά, τὸ χαδεμένο ἀγέρι καὶ ἀνακατόνοντας τὰ φύλλα τῆς ὀλοπάρθενης ἱτιάς, ξέφηνχάει σ' ἓνα ἀχροπλισμένο γρίλημα.

Ἡ τραταφυλλιά, δειλὴ καὶ ντροπαλὴ νυφοῦλα, τινάζει ἀπ' τὰ φύλλα τῆς τὸ νυφικὸ πέπλο, τὴ διαμαντογέννητην δροσίαν καὶ μύθρια σκορπᾷε στὴ βελονδένια στρώση τῆς γῆς δαχτυλίδια. Μ' ἀφτὰ ἀρσθωριάζεται ἡ ἀνοιξή.

Κάπου κάπου ξεσχίζει τὸν ἀγέρα τὸ τερέτισμα τοῦ γρύλλου σὰ μιὰ ἄλλον κόσμον ὀνειροφανταχτόν μελωδία, σὰ δακρυπλισμένος τόπος τοῦ

Μέντελου, ποῦ θέλει τὰ δείξῃ στὸ ἀχόρταγο μάτι τῆς ψυχῆς τὸ ἀδιέξοδο μυστήριον, τὸ στοιχειὸ, ποῦ τριγυρνᾷε στὸ ἐρημωμένο καὶ ἀκατοίκητο ἀφτὸ ἀράκτορον τῆς Ἀλήθειας, φοβερίζοντας τὸ σκοτάδι τοῦ πνεύματος.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μου ξεχύνεται τὴν ὥρα ἀφτὴ ἀνέσπερη λαμπράδα, ποῦ μέ τὸ θεῖο κ' εὐγενικὸ φῶς τῆς δείχνει στὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια μου μιὰ μακρινὴ ἀτατολὴ ὀνειροχτισμένου κόσμου ποῦ μιὰ μέρα θ' ἀκουμπήσω τὸ κουρασμένο μου κουράρι.

Φεύγει ἡ σιωπὴ. Διαλύεται ὁ ἔπρος τῆς ψυχῆς μου.

Ἀνοίγω τὰ μάτια μου στοῦ ἡλίου τὴν ἀνάδειξιν.

Ἐνὰ δάκρυ παρθενικὸν τρεμονιλάζει στὰ βλέφαρά μου, καὶ πέφτοντας, ξυπνάει τὴν ψυχὴ μου.

Ὁνειράτα ποῦ σ' ἓνα φτεροχτύπημα τῆς ψυχῆς ἀπρόσεχτο φύγατε γὰρ τὰ βαρβαλίσοντα ἄλλη ψυχῆς τὸν ἔπρος.

ΤΑΣΟΣ ΦΛΩΡΙΑΣ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ « ΠΑΡΩΔΙΑ »

ΕΙΣ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

ΠΡΩΤΩΠΑ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

PENNOΣ Ἀδελφός του.

ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ ἀμφίπολος ἑμπιστος τῆς Γαλατείας.

Ἡ σκηνὴ ἐν Κύπρῳ.

Ἡμίφως· διάδρομος εἰς τὸ βῆθος, τοῦ ὁποίου φαίνονται δύο θύραι. Ἡ Γαλατεία λευγεμονοῦσα καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Πέννου, ἀκούει ὅσα ὁ Πυγμαλίων λέγει εἰς παρακείμενον θάλαμον.

« Ἡ φωνὴ τοῦ Πυγμαλίωνος. — Βλέπεις αὐτὸ τὸ βῆθρον καὶ ἀπορεῖς τὸ ἄγαλμα τί ἐγένεε καὶ πῶς τὸ βῆθρον κενὸν μένει. Θὰ σοὶ τὸ εἶπω, ὦ καλλίστη γυναικῶν ἄγαλμα καλλονῆς ἐκπάγλου ἐστηρίζετο ἐκεῖ. Κ' ἐγὼ — δὲν σὲ ἐγνώριζον ἀκόμη — ἡγάπησα τὸ ἄγαλμα. Καὶ τόσον ἐκλαυσα, τόσας θυσίας πρὸς τοὺς ἀθανάτους προσέφερα, ὥστε ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς κνίσσης σκοτισθεῖς, ἔδωκε τὴν ἄδειαν καὶ... τὸ ἄγαλμα συνεκινήθη καὶ τοῦ βράθρου του κατῆλθε.

Τῆς Κύπρου ἀνέσσω ἐγένεε καὶ εἶνε ἡ Γαλατεία.

Αἰ, πῶς μέ βλέπεις τόσον ἐκπληκτος, Γλυκέριον; Τὸ ἄγαλμα τὸ ἐμψυγθὲν, εἶνε ἡ Γαλατεία· ἡ σύζυγός μου. Εἶνε ὡραία πάντοτε, ἀλλ' ἔχει τὴν ψυχρό-

τητα τοῦ πρώτου ὕλικού της· εἶνε μάρμαρον. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἐδῶ, ἐδῶ, πλησίον μου Γλυκέριον. Ὡ, μὲ τρομάζουσιν αὐτοὶ οἱ ἔρωτες τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐκ τοῦ μαρμάρου, διετήρησε τὸν πάγον καὶ τὴν λευκότητα ἡ Γαλάτεια, ἐκ τῆς θειότητός της, διετήρησε μεγάλην αὐστηρότητα. Δὲν μὲ κακίζει διὰ τὰς ἀτελείας μου, ἀλλὰ τοσοῦτον οἶκτον περικλείει τὸ μειδίαιμα τοῦ κερασίνου χεῖλους της, ὥστε αἰσθάνομαι φόβον ψυχρόν. Τὴν βλέπω τὴν ἀπόστασιν. Καὶ ἂν κατεδέχθη ἐκ τοῦ βάθρου της εἰς τὰς ἀγκάλας μου νὰ πέσῃ, θεὰ ἔμεινε καὶ μῶσα καὶ ἂν λέγουν οἱ θνητοὶ, σεβασμὸν καὶ τρόμον μόνον διὰ τοὺς θεοὺς αἰσθάνονται.

Ἄν ἦτο πλὴν ἐκ τῶν θεῶν τῶν Ὀλυμπίων, Ἀθηνᾶ ἢ Ἀρτεμις, ἴσως θὰ ἐμεσίτευε, εἰς τὸν οὐράνιον θόλον κ' ἐμὲ νὰ καθηλώσωσι, καὶ ν' ἀπολαύσω τιμῶν θείων. Θὰ μύψωνε κ' ἐμὲ καὶ ἴσως τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα κατέκλυζον ξένα καὶ ἄγνωστα.

Ἄλλ' ἡ Γαλάτεια, θεὰ τὸν Ὀλυμπον οὐδέποτε πατήσασα, ἴσως ἀντὶ ἀμβροσίας ταπεινώσεις νὰ κατέπινεν καὶ εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν θνητοῦ, ἡ θεὰ τοὺς οὐρανούς· ἀφῆκε καὶ τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τοῦ βάθρου τοῦ κατῆλθε. Ὡ, θὰ ἐσκέφθη, ὅτι προτιμότερον τῆς Κύπρου ἄνασσα νὰ καταστῇ καὶ σύζυγος τοῦ ἐστεμμένου Πυγμαλίωνος, παρὰ νὰ ὑποφέρει τὰς περιφρονήσεις θεῶν ὑπερφιάλων καὶ σκληρῶν. Αὐτὰ ἐσκέφθη. Πλὴν μὲ παγώνει πάντοτε ἡ παρουσία της. Καὶ νὰ σκεφθῶ φοβοῦμαι, ὡς θεὰ τοὺς διαλογισμούς μου μήπως μαντεύσῃ. Εἶνε τὸ φίλημά της, φίλημα ἀγάλατος. Ἐμπρὸς Γλυκέριον, φρύγιον μέλος μέλφον μοι, ἴσως διαλυθῶσιν οἱ καρποί. (Ἡ φωνὴ χάνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀκούονται βήματα ἀπομακρυνόμενα).

Ρένρος.— Ἀκούεις;

Γαλάτεια.— Ἀκούω Ρέννε· (μὲ πόρον).

Ρένρος.— Καὶ ἡ ὑπερφηάνειά σου δὲν κατεξάνισται.

Γαλάτεια.— Ὑπερφηάνεια... ἂ, ναι, εἶχον κ' ἐγὼ ὑπερφηάνειαν, ἀλλὰ τί ἔγινεν... Ὁ ἔρωσ μου τὴν ἔκαστε καὶ τὴν τέφραν της ἐσκόρπισ' εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους. Καὶ ὅταν καὶ τὸ τελευταῖον μύριον ἐχάθην, ἐκ τοῦ βάθρου μου κατῆλθον. Ὑπερφηάνεια καὶ ἔρως ἀσυμβίβαστα. Ἐνίστε ὁ ἔρως σθέννυται ἀπὸ τὸν πάγον της, ἀλλὰ συνήθως, τὴν διαλύει ἡ πυρὰ του.

Ρένρος.— Τὸν ἀγαπᾷς τὸν Πυγμαλίωνα; Καὶ μῶσα ἤκουσας τὸν ἀγαπᾷς; Ὡ, εἰς τὰ γόνατα νὰ σὲ λατρεύῃ ἔπρεπε (μετὰ πάθους). Καὶ ἂν διὰ τοὺς ἄλλους ἔγεινες ἄνθρωπος, διὰ τὸν Πυγμαλίωνα θεὰ νὰ μείνης ἔπρεπε καὶ ἡ καρδία του βωμὸς νὰ ᾔη αἰωνίου ἔρωτος.

Γαλάτεια.— Ὡ Ρέννε, ἀδελφέ μου· ὁμιλεῖς περὶ αἰωνιότητος διὰ τὸν Πυγμαλίωνα, διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μάγαπᾷ μὲ ἴσῃν θερμῇ πάντοτε καὶ τὸ ἐπίστευε· δὲν μὲ ἠπάτα ὅταν μοι ὠρίζετο. Ἄλλ' ὅσα λέγει εἶνε δίκαια· δὲν εἶμαι οὔτε ἄνθρω-

πος, οὔτε θεός. Δὲν δύναμαι νὰ μεταβάλλω τὰς ὀρέξεις του καὶ τὰ αἰσθήματά του, οὔτε δύναται νὰ καταστῇ Γλυκέρια ἡ Γαλάτεια. Εἰς ταῦτα ὅλα, τῆς Ἀφροδίτης τὸν δάκτυλον ἀναγνωρίζω. Ἦτο ἐχθρὰ μου εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ εἰς τὴν γῆν, ἐχθρὰν μου τὴν ἐπανευρίσκω... Τὴν Κύπρον της μὴ χάσῃ ἐφοβήθη καὶ αἱ ἱερόδουλοι της μὴ ὀλιγοστεύσουν. Καὶ ἀληθῶς, ἐμετριάσθη ἡ λατρεία της καὶ ἐκλονίσθη τὸ πνίσιχρον τῆς κράτος. Αἱ δέσποναι τῆς Κύπρου, ἠκολούθουν κατὰ βῆμα, τὴν ὁδὸν τῆς βασιλείας των.

Ἄλλ' ἡ θεὰ, ἡ ὑπὲρ τὴν ἔριν τὸν Ὀλυμπον ταράσσουσα, ἐτάραξε τὰς φρένας τοῦ φιλτάτου Πυγμαλίωνος, ὅστις μίαν Γλυκέρην τῆς Γαλατείας προτιμᾷ.

Δὲν πταίει ὁ ἀγαπητός μου Πυγμαλίων (κλαίει).

Ρένρος.— Τί θέλεις τώρα; τί ποθεῖς, τί σκέπτεσαι; νὰ γείνης θέλεις ἄγαλμα;

Γαλάτεια.— Νὰ γείνω μάρμαρον... ἂ, ὄχι, Ρέννε, τὸ μάρμαρον δὲν ἀγαπᾷ.

Ρένρος.— Ἐκδίκησιν δὲν θέλεις;

Γαλάτεια.— Ἐκδίκησιν; ἄχ, ναι.

Ρένρος.— Τοῦ Ἀργοναύτου οἱ βραχίονες καὶ ἡ ἀτρόμητος καρδία εἰς τοὺς πόδας σου.

Γαλάτεια.— Ρέννε, ἀδελφέ μου. Τῆς Γαλατείας ἡ ἐκδίκησις, ἀνάγκη δὲν ἔχει βραχίωνων.

Ρένρος.— Ἐχεις δηλητήριον Θεσσαλικόν;

Γαλάτεια.— Ἀχ, ὄχι Ρέννε. Ἥθελα.

Ρένρος.— Λέγε.

Γαλάτεια.— ἦθελόν νὰ ἦτο Ρέννος ὁ Πυγμαλίων μου. Καὶ νὰ μὴ ἔφερε ἐπὶ τοῦ μετώπου του βασιλείον διαδῆμα. Ρέννος, νὰ ἦτο κατάρατος, φυγὰς κ' ἐγὼ τὸ μόνον στήριγμά του, ἡ μόνη του ἐλπίς. Καὶ νὰ μεταμορφῶμαι ὡς ὁ πρωτεύς. Ἄλλοτε γλῶσσι ἀπαλὴ νὰ γίνωμαι καὶ νὰ μὲ καταπατοῦν οἱ πληγωμένοι πόδες τοῦ φυγάδος μου. Ἄλλοτε αἶμα δροσερὰ καὶ ζεῖδωρος, νὰ μάνανπνέι τὸ πυρῆσσον στήθος τοῦ Φρουρὸς τὴν νύκτ' ἀκοίμητος παρὰ τὸ σπῆλαιον, τὰς ἡμέρας νὰ φυλάττῃ τοῦ λατρευμένου καταράτου μου. Νὰ εἶχον τὴν πνοὴν τῆς σεμνῆς Ἀθηνᾶς καὶ νὰ διώκω πάντα κίνδυνον ἀπὸ πλησίον του. Ἐγὼ ἡ ἄχρηστος· ἡ περιφρονημένη, ἤθελον νὰ καῶ καὶ νὰ ἀναλυθῶ δι' ἐκείνον. Ὡ τότε τὴν ἀγάπην μου θὰ ἀνεγνώριζε, θὰ μὲθλιβε στὸ στήθος του κ' ἀπὸ τὰ φιλήματά του θ' ἀπέθνησκαι πανόλβιος.

Ρένρος.— Θ' ἀπέθνησκες; Θεὰ ποῦ εἶνε ἡ ἀθνασία σου;

Γαλάτεια.— Διὰ τὸν Πυγμαλίωνά μου λησμονεῖς, ὦ Ρέννε, ὅτι τὴν ἠρνήθην.

Ρένρος.— Ὅσα πρὸ μικροῦ ἠρίθμησας, αἱ θυγατέρες τῶν θνητῶν δὲν ἀπορεύουν.

Γαλάτεια.— Κ' ἡ ἀμοιβή των;

Ρένρος.— Θεὰ, πρὸς τί τὸν οὐρανὸν ν' ἀφήσῃς; Αἱ θυγατέρες τῶν θνητῶν, λησμονημένοι ἀποθνήσκουσιν. Ὡ, διατί νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ βάθρον σου;

Γαλάτεια.— Αἱ παρακλήσεις του, τὰ δάκρυά του... Μ' ἠγάπα.

Ρέννος.—Ήγάπα τὸ ἀδύνατον καὶ ἐβαρύνθη νὰ ἀκούῃ μοιρολόγια ἐγκαταλειμμένων. "Α, μίσος ἂν ἦσθάνεσο ἀντὶ εἰς δάκρυα ἀνωφελῆ νὰ ἀναλύησαι...

Γαλάτεια.—Μίσος, ἀγάπην μόνον κλείουσι τὰ στήθη μου. Ἀγάπην ἄπειρον, ἥτις γνωρίζει νὰ συγχωρῇ.

Ρέννος.—Μὲ ψεύδῃ παρεπλάνησε τὸν γέροντα πατέρα μας καὶ ἤρπασε τὰ δικαιώματά μου. "Αν ἐπλανήθην ξένος, ἔρημος, ἡ δόξα ἠκολούθησε τὸ βῆμα μου καὶ ἐπληρώθη πανίσχυρος, μ' ἰδέας ἐκδικήσεως. Οἱ Ἀργοναῦται συνηγμένοι ὅλοι, ἐν νεύμα ἀναμένουσι τοῦ Ρέννου, τὸν Πυγμαλῖωνα νὰ καταρρίψωσι. Ἀλλ' ἦσο σὺ πλησίον του καὶ συνεχώρησα. Πλὴν τώρα, ἀγγελιαφόρον ἐπεμψα κ' οἱ Ἀργοναῦται πάλιν συνηγμένοι, ἐν νεύμα ἀναμένουσι. Βλέπεις ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα; ἡ θάλασσα ἡ γαλανή, βαθύτερον νὰ ἔχη χρώμα δὲν σοὶ φαίνεται; Εἶνε αἱ νῆες τῶν ἀργοναυτῶν καὶ προηγείται ἡ δαφνοστεφής Ἀργώ.

Ἡ Μήδεια ἐξεδικήθη καὶ ἡ Γαλάτεια τὴν ἡρώϊδα αὐτὴν τοῦ μίτους δὲν θὰ μιμηθῇ;

Γαλάτεια.—Καὶ ἀναμένουν λέγεις νεῦμα ἰδικόν σου, Ρέννε;

Ρέννος.—Ναί.

Γαλάτεια.—Καὶ ἂν τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν δοθῇ;

Ρέννος.—Οἱ ἀργοναῦται ἐπιστρέφουν ἄπρακτοι. Πλὴν τί κρατεῖς;

Γαλάτεια.—Εἶνε ἐγγχειρίδιον τοῦ Πυγμαλῖωνος. Τὸ ἔβαψεν εἰς αἷμα ἐχιδνῆς.

Ρέννος.—Ἀκουσε, Γαλάτεια. Δὲν ἤθελες ὁ Πυγμαλῖων νὰ ἦτο Ρέννος; Ἀφοῦ δὲν εἶνε τοῦτο δυνατόν, ἀγάπησε τὸν Ρέννον. "Αν σὺ διὰ τὸν Πυγμαλῖωνα ἀθανασίαν ἠρνήθης κ' ἐγὼ διὰ νὰ μὴ κλαύσωσιν οἱ θεοὶ ὀφθαλμοὶ σου, ἠρνήθην τὴν ἐκδίκησιν. Αὐτὴν, ἥτις μὲ συνεκράτησεν εἰς τὰ μακρὰ τῆς ἐξορίας ἔτη καὶ ἥτις μὲ ἐθώπευε μὲ ὄνειρα γλυκύπικρα. Ναὶ τὴν ἠρνήθην.

Γαλάτεια.—Μὲ ἡγάπας;

Ρέννος.—Ὅπως ὁ Ρέννος γνωρίζει ν' ἀγαπᾷ.

Γαλάτεια.—Τρέξε λοιπόν. Οἱ Ἀργοναῦται ἄς μὴ προσμένωσιν ἐπὶ μακρόν.

Ρέννος.—Γαλάτεια μου, φεύγω πτερωτός. (Ἐξέρχεται).

Γαλάτεια.—Ὁ Πυγμαλῖων μου ἐσώθη. Μοῦ ἦσο ἀδελφός καὶ προστάτης, ἀλλὰ τὸν Πυγμαλῖωνα ἠπέιλησας καὶ σὲ θυσιάζω χωρὶς τύψιν ἀπαράλλακτα ὅπως ἐθυσίασα καὶ τὴν ἀθανασίαν μου.

(Εἰσέρχεται ἡ Εὐρύκλεια).

Γαλάτεια.—Τρέξε Εὐρύκλεια καὶ μὴ μόνῃ ἀμυγῇ, τὸν θάνατον θὰ φέρῃ. "Α...τὸ ἐγνωρίζον ἐγὼ, ὅτι ἠπέλπει τὴν ζωὴν τοῦ Πυγμαλῖωνος. Πρόσεξε, ὅχι οἰκτανὴ μὴ δειξῇς μικροψυχίαν γυναικός, ὅταν ζωὴ τόσον πολυτίμος εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ. Λάβε τὸ ἐγγχειρίδιον τὸ ὅπλον τὸ πολυτίμον.

Εὐρύκλεια.—Φεύγω· ἀλλὰ καλῶς ἐσκέφθης;

Γαλάτεια.—Τρέξε στιγμὰς μὴ χάνης πολυτίμον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

Ποιὰν ἀγαπῶ;

Πέρασαν τώρα δέκα χρόνια καὶ ἀκόμα δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω ποιὰν ἀγαπῶ πραγματικῶς. Ἐκείνην ἢ τὴν εἰκόνα της;

Ἦμουν ἀκόμη φοιτητής, γεμάτος ἐλπίδες καὶ χρυσὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, ὅταν ὁ φίλος μου ὁ Κωστας μὲ προσκάλεσε νὰ περάσωμε μάζυ τὸ καλοκαίρι στὸ τσιφλίκι τους στὴ Χαλκίδα. Ὁμορρο καὶ ἀπέραντο τσιφλίκι, γεμάτο ἀπὸ δένδρα καὶ κυνήγι καὶ χωριατοπούλες παμπόνηρες καὶ ὀλόχαρες ποὺ σκαλίζαν τὰ χωράφια καὶ τίς ξένες ὑπότητες.

Ὡς τώρα θυμοῦμαι τὴ ζωὴ ποὺ πέρασα ἐκεῖνο τὸ καλὸ τὸ καλοκαίρι καὶ αἰσθάνομαι μέσα μου μιὰ χαρὰ γλυκιά γλυκιά, ποὺ θαρρεῖς πῶς ἡ στιγμή ποὺ τὸ θυμοῦμαι εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς στιγμὲς ἐκείνου τοῦ κακοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἀλήθεια, θὰ σὰς φαίνεται παράξενο ποὺ λέγω καλὸ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι ποὺ πέρασε πρὶ γλυκὰ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα τῆς ζωῆς μου, μὰ ἂν ἔχετε λίγη ὑπομονὴ θὰ ἰδῆτε καὶ σεῖς πῶς δὲν ἔχω ἄδικο νὰ τὸ λέγω ἔτσι.

* *

Πήγαμε τὸ λοιπὸν στὸ τσιφλίκι καὶ ἐκεῖ γνώρισα καὶ τὸν Ἠλία τὸν γεωπόνο, ποῦχε σπουδάσει στὴν Εὐρώπη. Τί ἄνθρωπος! Ὅταν τὸν θυμοῦμαι συλλογίζομαι γιὰ νᾶθρω στ' ἀλήθεια ἦταν αὐτὸς τέτοιος, ἡ διάδασα σὲ κανένα μυθιστόρημα καμμιὰ περιγραφή καὶ τοῦ τὴν κόλλησα τοῦ Ἠλία.

Ἦθελα νᾶμουν καλλιτέχνης, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὰς τὸν ξεχωρίσω καὶ νὰ βλέπατε καὶ σεῖς τί ἄνθρωπος ἦταν. Μὰ πάλιν ἐγὼ νὰ σὰς δώσω τίς μεγάλες γραμμὲς καὶ σεῖς βάλετε μέσα τὰ πρὶ ὁμορφα χρώματα, χωρὶς φόβο γιὰ ὑπερβολή, γιατί εἶναι ἀδύνατο καὶ νὰ τὸν εἰσάγετε μόνον.

Ἦταν ὡς τριάντα χρονῶ, δυνατός σὰν Πρακλῆς καὶ ἡμερὸς σὰν παιδάκι δυὸ χρονῶ. Ἀγαποῦσε... καὶ τί δὲν ἀγαποῦσε; Ὅλο τὸν κόσμον. Ποτὲ δὲν τὸν ἀκουσα νὰ πῇ καὶ αὐτὸς σὰν ἄνθρωπος πῶς δὲν ἀγαπᾷ κάτι τι. Δὲν εἶχε κανένα ἐχθρό, μὰ ἂν εἶχε νὰ τὸν ἀγαποῦσε καὶ αὐτόν. Ἦτανε τέλος πάντων ὅλο ἀγάπη καὶ ὅλο καρδιά. Μὰ φαίνεται πῶς πρὶ πολὺ ἀπ' ὅλους νᾶγαποῦσε τὴ ξαδέρφη του τὴ Φανὴ ποῦτανε στὴ Σύρα, γιατί ὅλο καὶ γιὰ κείνη μιλοῦσε. Ἦτανε, μούλεγε, ὡς δεκάξη χρονῶ καὶ ἔβαινε πεντάχρονη ἀπὸ μικρὸ παιδί καὶ δὲν εἶχε κανένα σ' αὐτόν τὸν κόσμον ἐξὸν ἀπὸ τὴ γιὰγιά της, τὸν ξαδερφό της τὸν Ἠλία καὶ τὴ θεία της τὴν μάνα του.

Τῆς ἔγραφε συχνὰ καὶ ἐκείνη δὲν περνοῦσε ἑδομὰδα νὰ μὴ τοῦ στείλῃ γράμμα. Μοῦ μιλοῦσε τόσο πολὺ γιὰ τὴν Φανὴ ὁ Ἠλίας, ποὺ ἄρχισα καὶ ἐγὼ σιγὰ σιγὰ νὰ τὴν ἀγαπῶ. Τότε πρώτη φορὰ εἶδα πῶς καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ὑποπτος νόστος.

Μὰ φαίνεται πῶς ἄρχισα νὰ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.